

TẬP 26

HỒI 255

Triệu Hoán

T

hảo Miếu thôn đổ nát dưới chân Thanh Vân Sơn.

Mặt trời lên rồi lặn, ngày dài đến đêm thâu, Lục Tuyết Kỳ không nhớ mình đã ở lại đây bao lâu rồi. Nỗi nhớ nhung cùng nghĩa tình khắc cốt ghi xương mười mấy năm qua chừng như cũng bắt đầu lu mờ, nàng đang đi dần đến giới hạn của sự chịu đựng. Mỗi ngày mỗi đêm qua đi, cảm giác tuyệt vọng trong tâm nàng lại dày lên một chút, cứ lèo đèo bên cạnh hấn trong tình trạng thế này, liệu nàng và hấn còn có tương lai? Nếu có, cái tương lai ấy liệu sẽ ra sao?

Quý Lệ, không phải, giờ đây hấn chỉ còn là Trương Tiểu Phàm, chỉ ít, trong ký ức của Lục Tuyết Kỳ trước sau không hề có mấy may thay đổi. Còn con người tiều tụy tội nghiệp trước mặt nàng đây, chẳng khác nào một khúc gỗ không hơn không kém.

Những ngày qua, Lục Tuyết Kỳ đã tìm bao nhiêu cách, cố đánh thức Trương Tiểu Phàm tỉnh lại từ trong ác mộng quỷ ma, nhưng tất cả đều thất bại. Đã đến lúc nàng không thể làm gì hơn nữa. Khắp thế gian này, chỉ nàng là hiểu được nỗi đau trong lòng Quý Lệ, nhưng bản thân nàng cũng đã mệt mỏi lắm rồi!

Nàng không còn định một lần nữa thử kêu gào hấn tỉnh lại, giờ đây nàng chỉ muốn yên tĩnh ở bên cạnh hấn, im lặng ôm lấy hấn trong lòng. Tại nơi đổ nát hoang vu của Thảo Miếu thôn một thời, Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ ngồi nhìn mặt trời lên, trông mặt trời lặn, ngắm vầng trăng sáng với muôn vàn vì sao xa xăm. Gió đồng hoang vẫn không ngừng thổi tới đem theo mùi hương cỏ cây, vờn lên khuôn mặt tĩnh lặng của nàng.

Có phải không, trong suy nghĩ nàng có chút cảm giác xấu hổ, nhưng tự đáy lòng nàng lại hạnh phúc được ở bên người mình yêu. Sự gần gũi chỉ giản đơn như thế, Lục Tuyết Kỳ đã phải âm thầm kìm nén mười mấy năm qua. Giờ phút này, nàng không muốn nghĩ hay làm gì nữa, chỉ cần được bên hấn mà thôi.

Gió nhẹ mơn man mái tóc dài óng ả.

Lại một đêm nữa đến với nàng.

Hai người dựa vào bức tường đổ nát, lặng lẽ nương tựa vào nhau. Cây cỏ trên đất bỗng đung đưa lay động, như có gì đó đang đi tới, nhưng Lục Tuyết Kỳ vẫn không chút để tâm. Quả nhiên chỉ tích tắc sau, Tiểu Hôi từ một đám cỏ chui ra, nhảy tót lên bờ bức tường đổ trên đầu hai người. Những vết thương trên thân mình đã lành, Tiểu Hôi ngồi chễm chệ trên bức tường đổ, hai tay chìa ra một đồng lớn trái cây, thả rơi tung tóe xuống đất, lên khắp cả đầu mình Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm vẫn nằm yên bất động. Đầu Lục Tuyết Kỳ bị mấy quả chín rơi trúng, tuy không đau nhưng lại làm mất đi vẻ thanh tao của nàng. Lục Tuyết Kỳ ngược nhìn lên con khỉ ngồi trên bức tường. Tiểu Hôi lập tức nhảy cẫng lên, lùi lại mấy bước, ba con mắt lộ vẻ cảnh giác, nhưng hai tay vẫn ôm khư khư một đồng trái cây, liên tiếp cho vào miệng nhai tóp tép.

Phải chăng Tiểu Hôi không có duyên với Lục Tuyết Kỳ? Trong con mắt Tiểu Hôi, cảnh tượng Trương Tiểu Phàm nằm trong lòng nàng quả không thuận mắt chút nào! Tiểu Hôi biết Lục Tuyết Kỳ đã nguyện cả đời tu đạo, tại sao nàng lại có những động tác khiêu khích thế kia? Chừng như hiểu lòng dạ Tiểu Hôi nên nét mặt Lục Tuyết Kỳ cũng thoáng sầm xuống.

Đúng lúc Tiểu Hôi đang nghi ngại nhìn chằm chằm Lục Tuyết Kỳ bằng cả ba con mắt, không ngờ người con gái lãnh ngạo ấy bỗng nhiên mỉm cười. Nụ cười ấm áp như nắng xuân hoa nở, như gió xuân ngọt ngào, không còn một chút gì sự lãnh đạm thường thấy ở nàng.

Lục Tuyết Kỳ nhặt mấy quả cây rơi trên mặt đất, dịu giọng: "Hóa ra người đi kiếm thức ăn. Đa tạ!"

Tiểu Hôi phút chốc lâm vào tình thế khó xử, ba con mắt lăm lét nhìn nàng hồi lâu, miệng he hé cười khan một tiếng, đoạn ngồi trở về chỗ cũ lặng lẽ nhai trái cây.

Lục Tuyết Kỳ nhìn Tiểu Hôi cười mỉm, rồi ngoái đầu lại dồn ánh mắt lên khuôn mặt Trương Tiểu Phàm, khe khẽ dịu dàng: "Tiểu Phàm, hãy dậy ăn chút gì đi chứ!"

Ánh mắt Tiểu Phàm như lạc vào đâu đó xa xăm. Hắn không nói một lời, cũng không gật hay lắc đầu. Lục Tuyết Kỳ đã quen với cảnh tượng ấy, chỉ khẽ mỉm cười an ủi. Nàng dùng những ngón tay ngọc ngà cẩn thận bóc vỏ từng quả một bón vào miệng hắn. Bao nhiêu ngày đêm này Trương Tiểu Phàm vẫn vậy, im lặng theo bản năng chậm chạp nuốt chút ít quả ngọt từ tay nàng.

Đây có thể là mối quan hệ gì? Lục Tuyết Kỳ nghĩ ngợi miên man, nàng đã chờ đợi mười mấy năm trời, chỉ mong sao được tự do cùng hắn bên nhau, nhưng đây có phải là cái tương lai nàng đã từng bao mơ ước?

Nàng cúi đầu cẩn thận bóc vỏ quả, mắt bất chợt nhìn thấy một vật khiến nàng sững sờ buông rơi quả chín trong tay. Bao ngày này Trương Tiểu Phàm bất động chẳng khác nào khúc gỗ, bàn tay co thành hình nắm đấm cứng đờ. Lục Tuyết Kỳ thấy vậy nhưng không mấy để ý. Lần này nhìn gần hơn nàng mới phát hiện ra trong tay Trương Tiểu Phàm đang nắm giữ một vật gì đó, đến chết cũng nhất định không chịu buông ra.

Lục Tuyết Kỳ chau mày gỡ những ngón tay, xem cho bằng được đó là vật gì. Nàng không ngờ rằng, Trương Tiểu Phàm yếu đuối suy nhược là thế mà bàn tay lại nắm chặt vật đó đến mức nàng gỡ mãi không ra. Mất một lúc lâu nàng mới tách được những ngón tay của hắn ra khỏi vật đó.

Dưới ánh trăng nhạt cuối tuần, những ngón tay trắng bột của Quỷ Lệ buông ra, để lộ một mẫu vải từ y phục nữ nhân, mẫu vải có màu xanh của nước!

Lục Tuyết Kỳ không kiềm nổi tiếng thở dài, cúi xuống nhìn Quỷ Lệ vẫn bất động nằm đó, cái nhìn chan chứa vẻ dịu dàng khôn tả.

Nàng khe khẽ vòng tay ghì hắn chặt hơn vào lòng. Gió thoang thoảng thổi, tóc mai của nàng lướt qua trên khuôn mặt hắn.

"Tiểu Phàm, thôi thế cũng được... rồi sẽ ổn thôi mà...!" Nàng gượng cười, đôi mắt chứa chan ngấn lệ: "Lâu lắm rồi, khi ta vẫn còn là một cô bé, ta nhớ mẫu thân cũng từng ôm ta, cùng nhìn trời sao như đêm nay vậy."

Lục Tuyết Kỳ chậm chậm ngước lên, nhìn trời đêm mênh mông thăm thẳm, muôn vàn vì sao lấp lánh, huyền bí lung linh: "Mẫu thân bảo, người ta ai cũng đều phải chết, nhưng người tốt sau khi chết đi sẽ biến thành sao sống mãi trên trời cao, cứ mỗi đêm về đều nhìn xuống chúng ta dưới đất. Mẫu thân chúng ta là người tốt, phải không nào? Vậy thì hai người đó đang ở trên kia nhìn xuống chúng ta đó, Tiểu Phàm! Cho dù thế nào đi nữa, cả mẹ ta lẫn mẹ người đều chẳng bao giờ muốn thấy người như thế này, người có biết không?"

Trương Tiểu Phàm vẫn cứng đờ trong lòng Lục Tuyết Kỳ, nhưng đôi mi đã khe khẽ động đậy.

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười, hai giọt lệ từ mắt nàng rơi xuống, long lanh dưới ánh sáng sao trời. Khuôn dung tươi đẹp của nàng càng mỹ miều hơn trong ánh lệ đêm sao, đôi cánh tay nàng càng ghì chặt hắn hơn vào lòng.

Ta chỉ cần như thế này, mãi bên cạnh chàng như thế này thôi, cứ như thế cũng là quá đủ rồi!

oOo

"Hồ đồ!"

Bỗng một giọng nói tựa dao sắc cắt lên ngay bên cạnh, giọng nói mang vẻ giận dữ khôn cùng. Lục Tuyết Kỳ giật mình nhìn sang, một bóng nữ nhân mỹ miều đang đứng đó. Con khỉ Tiểu Hôi trên bờ tường nhảy cẫng lên vui mừng, nhảy từ trên bờ tường xuống đất, trèo ngay lên vai nữ nhân, miệng vênh lên "khếch khếch" như cố ý trêu tức Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ đâu còn tâm trí để ý tới con khỉ. Nàng chau mày lại có phần bối rối, nói với nữ nhân mới tới bằng một giọng ngỡ ngàng: "Tiểu Bạch, cô vừa nói gì?"

Khuôn mặt vốn luôn tươi tắn của Tiểu Bạch biến sắc trong sự giận dữ ghê gớm, nhưng ánh mắt lại hiện rõ vẻ khổ đau. Nàng cau mày lạnh giọng: "Người ta chết tức là hết, chỉ có xuống âm phủ chờ kiếp luân hồi mà thôi! Ma quỷ mới nói người chết được lên làm sao trên trời!"

Đến lượt Lục Tuyết Kỳ biến sắc vì câu nói vô mặt của Tiểu Bạch. Cho dù có cảm kích Tiểu Bạch thế nào chẳng nữa, nàng cũng không khỏi bắt đầu nổi cơn giận dữ. Tiểu Bạch lại như cố tình gây sự, tiến lên phía trước, không để ý đến Lục Tuyết Kỳ mà dồn mắt vào Trương Tiểu Phàm, lớn tiếng: "Người còn muốn lay lắt thêm bao nhiêu lâu đây? Phải chăng người thấy làm khổ người ta thế vẫn chưa đủ?"

Lục Tuyết Kỳ từ giận dữ thoát trở nên hốt hoảng lo lắng, định lên tiếng rồi lại thôi, nhưng đôi tay đã nói lên nỗi đau trong nàng, càng ghì chặt hơn nữa Quỷ Lệ vào lòng.

Cơ mặt Quỷ Lệ có chút động đậy, nhưng hai mắt đã nhắm lại vẻ bất cần. Tiểu Bạch càng giận dữ hơn, một tay nắm cổ áo hấn kéo xóc lên. Lục Tuyết Kỳ thất thanh: "Đừng, đừng mà! Hấn đang không khỏe...!"

Tiểu Bạch cười nhạt: "Hấn không định tỉnh lại thì ta mắng cho hấn tỉnh. Mắng mà không xong thì ta phải đánh!"

Nói rồi, không chờ Lục Tuyết Kỳ đáp lại, Tiểu Bạch giơ tay ngang nhiên bạt thẳng vào mặt Trương Tiểu Phàm.

"Bốp, bốp!"

Tiếng bạt tay đánh gọn vang lên giữa trời đêm, thái dương Trương Tiểu Phàm sưng đỏ hẳn rõ những ngón tay, khoe miệng chảy máu tươi, toàn thân giật lên liên tiếp. Lục Tuyết Kỳ sợ hãi giật bắn người, vội xông tới gạt phắt Tiểu Bạch ra, ôm ghì lấy Quỷ Lệ. Nàng đưa tay áo lau vết máu trên miệng hấn, vuốt ve vết hằn bàn tay của hai cái tát trên

mặt Quỷ Lệ. Lòng Lục Tiểu Kỳ đón đau khôn tả, nhìn chăm chăm vào Tiểu Bạch, gào lên: "Cô điên thật rồi!"

Tiểu Bạch bỏ ngoài tai lời Lục Tuyết Kỳ, chỉ nhìn tấm thân run lẩy bẩy của Trương Tiểu Phàm, lạnh lùng: "Người làm như thế làm gì? Suốt ngày vờ chết để làm thần làm quỷ ư? Hay người cố tình khốn khổ làm ma cho Bích Dao? Ta nói với người, người đừng có mà ngu ngốc thêm nữa! Làm như thế chẳng có ích lợi gì đâu, Bích Dao đã chết rồi, đã chết thật rồi!"

"Hực!" Một tiếng thét tuyệt vọng dội lên từ lòng Lục Tuyết Kỳ. Trương Tiểu Phàm đẩy bắn nàng ra rồi lao như một con thú bị thương về phía Tiểu Bạch. Thật không ngờ, Tiểu Bạch đứng yên không hề tránh né, đợi cho Quỷ Lệ tới gần nàng mới tiến lên bồi thêm cho hắn một cái bạt tay thẳng cánh.

"Bốp!", tiếng bạt tay lần này nghe càng dữ dằn hơn, vọng đi vọng lại giữa những bức tường đổ nát của Thảo Miếu thôn. Trương Tiểu Phàm lại giật nảy lên rồi gục người xuống đất, miệng phun ra một bãi máu tươi thắm đỏ trước ngực. Nhân thân Tiểu Bạch cũng lộ rõ nét khổ đau cố gắng cắn răng chịu đựng, bước đến bên Trương Tiểu Phàm, lại nắm lấy cổ áo hắn nhắc lên: "Đồ hèn nhát, tỉnh lại đi! Người cứ thế này cho đến chết ư? Bích Dao đâu còn có thể sống lại được nữa! Người cho rằng người làm như thế là tỏ được nỗi ân hận hay sao? Người tưởng người đẩy ải bản thân như vậy là làm lòng mình nhẹ nhõm được sao? Ta nói cho người biết, làm thế chẳng có tác dụng gì hết!"

Đôi mắt Trương Tiểu Phàm vẫn nhắm, nhưng toàn thân bất chợt run bắn lên, hơi thở loạn xạ toát ra từ đôi môi nhợt nhạt.

Những giọt nước mắt long lanh bắt đầu rơi xuống, nhưng lần này là nước mắt của Tiểu Bạch. Nàng cắn chặt môi, hai dòng lệ cứ thế chảy dài trên má, còn giọng nói thì đã nghẹn ngào:

"Người nói đi, Bích Dao bất chấp tất cả là vì cái gì? Lẽ nào chỉ để nhìn người trong bộ dạng thế này suốt đời? Cái chết của Bích Dao không phải là lỗi của người! Người cứ thế này thì linh hồn Bích Dao làm sao yên nghỉ được? Quỷ Lệ, người có hiểu không?"

Tiểu Bạch dần dần quỳ xuống bên cạnh hắn, thì thào từng tiếng như chính nàng cũng đã cạn kiệt sức lực: "Hãy cố mà sống tiếp đi, Quỷ Lệ! Người phải sống, chỉ có như vậy mới làm nguôi lòng Bích Dao!"

Dứt lời, ngỡ như không thể nào chịu đựng thêm được nữa, nàng đứng lên quay người bước đi như chạy.

Lục Tuyết Kỳ vẫn lặng lẽ đứng đó, khi Tiểu Bạch bước ngang qua trước mặt, nàng mới nói khẽ: "Đa tạ!"

Khuôn mặt Tiểu Bạch vẫn còn long lanh nước mắt, song khóe mắt đã lộ ra nét cười, gật đầu với Lục Tuyết Kỳ, rồi không nói không rằng cất mình lên bay đi.

Đợi đến khi bóng dáng Tiểu Bạch mất hút, Lục Tuyết Kỳ mới đi đến bên Trương Tiểu Phàm. Nàng ngồi thụp xuống, nhẹ nhàng ôm ghì hắn vào lòng. Toàn thân Trương Tiểu Phàm run lên bần bật, nước mắt lưng tròng: "Bích Dao... Bích Dao... , chạy đi, chạy đi...!"

Cả người hắn run bắn lên trong lòng Lục Tuyết Kỳ, nước mắt cứ thế trào tuôn như một đứa trẻ oan ức. Nỗi đau kềm nén cả mười năm trời giờ đây vỡ òa ra trong nước mắt, hắn túm lấy vai Lục Tuyết Kỳ, vội vã ôm chầm lấy nàng, khóc nức lên, miệng nấc nghẹn ngào: "Bích Dao... Bích Dao, chạy đi. Bích Dao... chạy đi...!"

Đêm tối miên man như kéo dài bất tận, nỗi đau thương cứ thế tuôn tràn.

Lục Tuyết Kỳ không ngờ, con người lạnh lùng như đá này lại mềm yếu như thế trước mặt mình. Trong giây phút ấy, trong nàng chỉ còn lại sự thương cảm dịu dàng. Nàng ôm chặt lấy Quỷ Lệ, như muốn dùng hơi ấm của cả thân thể và tâm hồn mình xua đi giá lạnh trong con người hắn. Cùng với những giọt nước mắt nóng hổi rơi trên mặt Quỷ Lệ là những lời khe khẽ vỗ về, vỗ về cho hắn và cho cả chính nàng:

"Sẽ tốt thôi mà, tất cả sẽ tốt đẹp thôi...!"

oOo

Sau đêm đó, Trương Tiểu Phàm bắt đầu lấy lại thần thức, nhưng không được bao lâu hắn lại sốt li bì.

Trong lòng Lục Tuyết Kỳ hiểu rõ, tất cả tình cảnh này của hắn là vì cái chết của Bích Dao. Suốt hơn mười năm qua, Trương Tiểu Phàm nén chặt nỗi đau trong lòng, đến khi nỗi đau phát tiết được ra ngoài thì hắn đã hoàn toàn kiệt sức.

Lục Tuyết Kỳ đã tận tâm tận lực, dùng rất nhiều loại kỳ dược chữa chạy cho Quỷ Lệ, vậy mà vẫn hoàn toàn vô hiệu. Cơ cốt cứ triền miên không dứt, từ lúc bắt đầu đến giờ đã dài hơn mười ngày, nếu là một người khác thì có lẽ đã không thể sống nổi. Trương Tiểu Phàm giờ đây tiều tụy đến mức không thể tiều tụy hơn được nữa, chỉ còn là tấm da bọc lấy bộ xương rệu rã. Lục Tuyết Kỳ lo lắng bội phần, suốt mười ngày đêm nàng thức

trắng vì hấn, lo cho hấn từng giọt mồ hôi. Chỉ cần nhìn nàng nửa khắc là hiểu rõ, nữ nhân khi si tình có thể làm nên những kỳ tích nào cho tình yêu của mình.

Hoàng thiên cũng không phụ công nàng. Sang tới ngày thứ mười một, khi nỗi tuyệt vọng của nàng đã lên tới tột đỉnh thì Trương Tiểu Phàm dứt được cơn sốt.

Cho dù qua được cơn nguy kịch, nhưng Trương Tiểu Phàm vẫn hôn mê bất tỉnh. Mặc dù vậy, Lục Tuyết Kỳ đã có thể thở dài nhẹ nhõm, lòng bớt đi nỗi lo âu. Niềm tin đã bắt đầu trở lại, nàng cố gắng sửa sang y phục của Quỷ Lệ rồi ngồi dựa vào bên hấn ngủ một giấc sâu.

Khuôn dung mỹ miều của nàng hé nở nụ cười thanh thản. Cho dù đang là giấc ngủ, tay nàng vẫn đỡ lấy vai Quỷ Lệ. Gió nhẹ thổi ngang qua những bức tường đổ nát, cây cỏ lao xao, cành lá vuốt nhẹ lên thân mình hai người. Trời đất tĩnh mịch, trong nơi chốn đã bị trần gian quên lãng ấy đang nhen nhóm một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi.

Họ thiếp ngủ không biết đã bao lâu, sao trời đã lặn, hương hoa ngọt ngào lan tỏa. Giấc ngủ của đôi mắt, phải chăng cũng là giấc mộng mười năm trong tâm hồn họ, được yên bình thanh thản, bên người mình yêu chìm trong giấc ngủ yên?

Cùng đi với người ấy, đi suốt cả một đời...

Lục Tuyết Kỳ dần dần tỉnh lại.

Khỏe miệng nàng vẫn đọng nụ cười hạnh phúc. Nàng khe khẽ mở mắt, thân thể hấn vẫn còn bên cạnh, đang chìm trong giấc ngủ ngon lành, hơi thở hấn vẫn đều đặn vang lên bên nàng.

Lục Tuyết Kỳ ngồi yên, giữ nguyên tư thế dựa vào người hấn, lắng nghe từng hơi thở của tình nhân.

oOo

Bỗng, từ phía Thanh Vân Sơn xa xăm, một âm thanh dữ dội trên trời cao vọng tới, một đám khói khổng lồ bốc cao. Mặt Lục Tuyết Kỳ tái mét, đôi mày nàng chau lại, chậm chậm ngồi thẳng ngược đầu lên nhìn.

Đám khói trên trời dần biến thành hình lưỡi kiếm, kéo dài mãi vẫn không tan, chính là tín hiệu rất ít khi sử dụng của Thanh Vân Môn, cấp báo xảy ra sự cố trọng đại triệu tập tất cả đệ tử lập tức tụ họp. Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ giây lát, ngoái nhìn Trương Tiểu Phàm vẫn đang ngủ yên, đoạn chậm chậm đứng lên. Sau một hồi chần chừ, nàng đưa

tay cầm lấy Thiên Gia thần kiếm dựng trên bức tường bên cạnh rồi nhắm hướng Thanh Vân Sơn bước đi.

Gió vẫn thổi, cỏ xanh lay động

Trương Tiểu Phàm vẫn ngủ say trên nền cỏ. Từ bụi cây bên cạnh bỗng xuất hiện cái đầu của con khỉ Tiểu Hôi ba mắt. Chú khỉ nhìn tứ phía, kêu lên hai tiếng, "khếch khếch", thì ra nó đã biết ngạc nhiên bởi thiếu bóng dáng của Lục Tuyết Kỳ. Tiểu Hôi chạy đến nhảy phắt lên ngực Trương Tiểu Phàm, gãi gãi đầu rồi ngồi xuống.

Mấy ngón tay Trương Tiểu Phàm đã bắt đầu cử động.

Một khắc qua đi, Lục Tuyết Kỳ lại hạ thân trên đất, bước nhanh tới chỗ Trương Tiểu Phàm vẫn chìm trong giấc ngủ. Tiểu Hôi đang ngồi trên ngực hấn nhả lên làm bộ mặt quỷ, đoạn nhảy xuống đất ngồi bên cạnh nhìn ngang nhìn ngửa.

"Tiểu Phàm... xảy ra chuyện rồi!" Lục Tuyết Kỳ hốt hoảng nói nhanh, giọng thì thào như không còn bao nhiêu sức lực: "Ta nhìn thấy tín hiệu khẩn cấp của bản môn triệu tập đệ tử, liền chạy đi xem mới biết trong thời gian chúng ta ở đây, bên ngoài cũng xảy ra đại sự. Quỷ Vương Tông chủ không hiểu có được bảo pháp kỳ lạ nào đó, đã xâm nhập được vào tâm trí con người, khiến người ta phải tuân theo. Đáng sợ là nghe nói ông ta tàng hình được trong những vùng máu lớn, chỉ cần có máu, cho dù là thường nhân hay đạo sĩ đều trở thành công cụ để ông ta sai khiến..."

Mặt Lục Tuyết Kỳ trắng bệch, bàn tay nắm chặt Thiên Gia thần kiếm. Nàng cúi đầu xuống nhìn Trương Tiểu Phàm, trong ánh mắt vẫn chan chứa tình cảm dịu dàng đau đớn.

Các phái chính đạo đã nhiều lần giao chiến với Quỷ Vương Tông nhưng rốt cuộc đều bị thất bại. Điều đáng sợ nhất là hầu hết đều đã bị Hồng quang lấy đi tâm trí, trở thành nô lệ của Quỷ Vương. Hôm nay, Quỷ Vương Tông đã tiến tới Thanh Vân Sơn, làm mưa làm gió trong hàng trăm dặm vuông của dãy Thanh Vân, bao gồm cả thường dân trong Hợp Dương thành. Trước đó, Quỷ Vương Tông nhân số thậm chí không nhiều hơn mười vạn, vậy mà giờ đây đã biến thành đại quân hùng hậu, đang tiến đến uy hiếp Thanh Vân Môn.

Lục Tuyết Kỳ chăm chú ngắm nhìn gương mặt Tiểu Phàm, đôi mắt kiều mỹ chảy dài hai dòng lệ. Những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống bàn tay lạnh giá của hắn: "Ta vốn nghĩ sẽ bất chấp tất cả, bỏ đi tu đạo để cùng chàng gắn bó trọn đời, nhưng giờ đây ta không thể trốn tránh được nữa..."

Đôi môi nàng run lên, từ từ gục đầu xuống: "Thanh Vân Môn đã nuôi dưỡng ta trưởng thành, sư phụ với ta ân trọng như núi. Biết ta tới đây, nhất định họ sẽ trách móc nguyên rủa ta. Điều này ta có thể dần lòng cam chịu, nhưng lúc này ta lại không thể không trở về!"

Lục Tiểu Kỳ đắm đuối ngắm nhìn khuôn mặt Trương Tiểu Phàm, dồn hết mọi tình cảm lên ánh mắt, chừng như muốn níu giữ lại tất cả. CƠng gió nhẹ lan tới, váy áo nàng lất phất bay bay.

"Thanh Vân Môn đang lâm nguy, Tru Tiên Kiếm Trận vô địch thiên hạ đã không còn tồn tại nữa rồi. Trận chiến này... e là lành ít dữ nhiều. Ta cũng không biết có thể nhìn thấy chàng nữa không..." Lục Tuyết Kỳ thở một hơi sâu, đưa tay lau vội dòng nước mắt, khóe môi hé nở nụ cười chua chát, thì thầm bên tai Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm! Không biết có phải là ý trời, chúng ta có duyên mà không có phận. Thế nhưng..."

Nàng nghẹn lời giây lát, đoạn khẽ nói, dịu dàng mà kiên định: "Nhưng, ta không bao giờ hối hận!"

Dứt lời nàng cúi xuống, nhẹ nhàng đặt lên môi hắn một nụ hôn.

Nụ hôn thoang thoảng, nhưng tình yêu lại vô bờ...

Lục Tuyết Kỳ cắn môi đứng lên, đắm đuối nhìn Quỷ Lệ lần cuối rồi quay người bước đi. Nàng hiểu mình phải làm gì, cho dù rất nhiều lần muốn ngoái lại, nhưng rồi cuộc nàng đã nén được lòng, như nàng đã kềm nén mười năm trời đằng đẳng.

Hay nàng biết, nếu như chỉ một lần nhìn lại, nàng sẽ không bao giờ có được dũng khí rời xa.

Tà áo trắng bay bay, bóng người dần mờ khuất.

oOo

Gió vẫn không ngừng lay động cỏ cây, mang hương thơm ngọt ngào đi khắp chốn. Tiểu Hôi lặng lẽ đến bên Trương Tiểu Phàm, trèo lên ngực hắn, trông theo bóng dáng tà áo trắng khuất dần.

Bàn tay Trương Tiểu Phàm lại cử động nhẹ nhàng.

Gió vẫn thổi, thời gian vẫn chậm chậm trôi đi, Thảo Miếu thôn vẫn cứ thế chìm trong tĩnh mịch. Ngày đêm nối tiếp nhau, ngày qua tháng lại, sao trời cũng sáng lên rồi lại lặn, chứng kiến những bi kịch nhân gian.

Con khỉ Tiểu Hôi vẫn ngồi yên trên ngực Trương Tiểu Phàm, bộ dạng đã có phần mệt mỏi. Nó há miệng ngáp dài rồi ho lên mấy tiếng "Khẹc khẹc khẹc!" Đột nhiên như cảm thấy điều gì, ba con mắt của nó trợn lên nhìn xuống.

Một tiếng thở nhè nhẹ, rồi Trương Tiểu Phàm dần mở mắt ra.

Đôi mắt đã sống lại nhưng tròng mắt vẫn còn trắng dã. Trương Tiểu Phàm vẫn nằm bất động, yên lặng nhìn sao trời xoay chuyển trên cao.

Gió đêm rì rào, cỏ cây lao xao. Trong bóng đêm sâu thẳm ấy, những vì sao không ngừng lấp lánh, như chứng cứ của sự vĩnh hằng. Cuộc sống con người có kéo dài đến mấy, cũng chỉ là khoảnh khắc trong vô tận của vũ trụ mà thôi...

Thần tình Trương Tiểu Phàm đã dần trở lại ung dung. Hơn mười năm qua, tâm trí hấn mới thôi không còn bi thương kích động. Hấn nằm yên tại chỗ, âm thầm ngắm nhìn trời cao.

Đêm đen vô tận, đất trời yên ắng, chỉ có tiếng gió khua cây lá rì rào.

oOo

Bình minh xuất hiện, trời lại rạng.

Ánh bình minh tỏa sáng xóa đi bóng đêm còn sót lại. Trương Tiểu Phàm nhắm nghiền đôi mắt, cứ nằm yên như thế rất lâu. Đến khi mặt trời đã lên cao, ánh nắng ấm áp trùm lên thân thể, lúc này hấn mới mở mắt ra lần nữa, và thực sự đứng lên.

Phải loạng choạng một lúc hấn mới đứng vững được trên đất. Quay đầu nhìn bốn phía xung quanh, Tiểu Phàm dần nhận ra quang cảnh đã gắn bó thân thiết với hấn từ tuổi ấu thơ, những ký ức thân thiết vô chừng mà cũng bi thương tột độ.

Hấn bước chân đi, bàn chân giẫm lên thảm cỏ mềm mại không gây ra một tiếng động. Tiểu Hôi theo sát bên cạnh, vất vả lắm mới leo được lên vai hấn.

Trương Tiểu Phàm lặng lẽ đi về phía bắc Thảo Miếu thôn, nơi còn một đồng cỏ nát càng làm tăng thêm vẻ hoang tàn. Nhìn ra xa hơn, mắt hấn bắt gặp bóng dáng của ngôi miếu nhỏ năm nào.

Hấn dừng chân lại ngắm nhìn hồi lâu, quan sát kỹ hơn cảnh đổ nát của ngôi miếu. Rất lâu sau đó hấn mới mím một nụ cười, nụ cười chua chát nhưng không còn một chút gì oán giận.

Đoạn, hấn quay người đi, không một lần ngoái đầu nhìn lại: "Nào, đi thôi Tiểu Hôi!"

Con khỉ Tiểu Hôi "khếch khếch" lên mấy tiếng nho nhỏ, theo bản năng lại đưa tay gãi đầu. Trương Tiểu Phàm khẽ nhắm mắt, đón nhận làn gió mát thổi tới:

"Đi thôi, đến nơi chúng ta cần đến!"

Ánh mắt hấn hướng về phía trước, ngắm nhìn dải Thanh Vân Sơn sừng sững chọc thẳng trời cao.

oOo

Thanh Vân Sơn một thời ngạo nghễ, giờ đây vắng lặng hoang tàn. Con đường lên núi vô cùng tĩnh mịch, vì sự biến gần đây khiến nhân gian trăm họ tan tác hay vì Đạo Huyền chân nhân đã mất đi sức mạnh vô địch nên người ta không còn thờ kính như xưa?

Khi mặt trời bắt đầu ngả về phía tây, Quỷ Lệ cũng đã đi tới con đường rừng giữa hai dãy núi. Con đường đó hấn đã đi qua không biết bao nhiêu lần, đã quen thuộc từng cảnh cây ngọn cỏ, vậy mà hôm nay bước chân của hấn lại chậm rãi nghi ngại, khóe mắt hấn rõ những vết suy tư.

Đường núi gập ghềnh, hai bên đường cỏ thụ tỏa bóng, tiếng chim riu rít vọng từ trên những tàng cây. Quỷ Lệ vẫn chậm rãi bước đi, con đường hoang vắng nối dài hun hút. Hơn hai ngàn năm thịnh rồi suy, không biết bao nhiêu sự kiện đã xảy ra trên con đường này?

Đã tới ngã ba đường. Quỷ Lệ dừng bước, phóng tầm mắt nhìn về phía trước. Đằng sau những kẽ lá hàng cây thấp thoáng một góc lớn điện thờ Tổ sư của Thanh Vân Môn. Hấn chợt mỉm nụ cười, rẽ sang con đường nhỏ. Ngã ba cách Từ đường Sư tổ không xa, chẳng mấy chốc ngôi điện thờ đã hiện ra trước mắt. Quỷ Lệ đứng nép vào cây đại thụ sum suê, dõi mắt nhìn về phía trước.

Đại điện ảm đạm như hàng trăm năm nay vẫn thế, trên khoảng sân trước bậc tam cấp, lá cây rụng chất chồng. Một lúc sau, từ trong điện thờ đi ra một người vận toàn đồ trắng, khuôn mặt tuấn tú phi phàm, nụ cười ung dung túc trực trên môi. Trong tay người đó không phải bảo kiếm mà là một cây chổi cán dài.

Người đó nhìn ngắm lá cây ngập tràn trên đất, khuôn mặt lộ nét tươi cười, thở sâu mấy hơi thưởng thức hương thơm núi rừng, đoạn gơ chổi quét nhẹ lá rụng trên sân.

Cây chồi loang loáng vung lên, lá rụng dạt sang một phía. Lá cây tựa như những đứa trẻ không biết vâng lời, bay lên toán loạn như muốn trở về chỗ cũ, người đó mỉm cười rồi quét nhẹ thêm một lần.

Gió lùa, rừng cây lao xao lay động.

Phía xa sau cây đại thụ, Trương Tiểu Phàm lặng ngắm bóng dáng người quét rác kia, lòng rộn lên niềm vui ý nhị.

Lâm Kinh Vũ dường như cảm nhận được điều gì, đôi tay chợt chững lại, quay người nhìn ra phía con đường, nhưng bốn bề chỉ là núi rừng vắng lặng, không hề có một dấu vết của con người.

Hắn lắc đầu mỉm cười, lại vung chổi quét tiếp lá khô.

Phía sau rừng cây, Trương Tiểu Phàm bước đi chậm chậm, mỗi bước cứ xa dần thêm Từ đường Sư tổ. phút chốc hắn đã trở lại ngã ba đường. Lần này, hắn nhắm về hướng Ảo Nguyệt Động Phủ, chậm rãi nhưng kiên quyết bước tới.

Tâm linh hắn cảm nhận rõ ràng, tại chốn sâu thẳm của Ảo Nguyệt Động Phủ dường như có một sức mạnh thần bí nào đó đang không ngừng gọi hắn, thúc giục hắn đi tới nơi ấy.

Tiếng gọi ấy, khi còn ở Thảo Miếu thôn hắn đã cảm thấy, giờ đây lại càng giục giã lên thêm.

Rốt cuộc Trương Tiểu Phàm cũng đến được nơi cần đến. Hắn dừng bước chăm chú ngắm nhìn nơi linh thiêng với hắn một thời.

Nhìn bề ngoài, thạch động này không khác gì so với bất kỳ hang động nào, đều là đá núi gồ ghề, mặt đất chai cứng. Điều khác lạ chỉ là mặt đất phía trước cửa động đã bị những bàn chân người giẫm đạp đến nhẵn bóng lên. Thế nhưng, với Thanh Vân Môn, thạch động này lại là tượng trưng cho hơn hai ngàn năm thịnh suy của môn phái. Còn giờ đây, trước mắt Trương Tiểu Phàm, Ảo Nguyệt Động Phủ chẳng qua cũng chỉ là một cửa động không hơn không kém mà thôi!

Hắn mỉm cười, ung dung đi thẳng vào trong, không một chút chần chừ do dự.

Ánh sáng bên ngoài bị vách đá chặn lại, bên trong động càng vô cùng vắng lạnh, vẫn là đồ hình Thái Cực trên vách đá, chẳng khác chút nào so với lúc hắn đến đầu tiên.

Trương Tiểu Phàm lại gần đặt tay lên Thái Cực đồ hình, một luồng sáng nhạt lóe lên, đó là Huyền công tâm pháp trấn giữ cho cấm địa Thanh Vân Môn này. Trong ánh sáng huy hoàng ấy, bức Thái Cực đồ hình bắt đầu có phản ứng, mỗi lúc một sáng lóa lên.

Một lúc sau, cánh cửa đá bên cạnh mở ra, lộ rõ một khoảng khói mù cuộn cuộn dâng lên như sóng nước.

Trương Tiểu Phàm chăm chú nhìn vào làn sóng cuộn. Lần thứ nhất đi vào, dường như có một sức mạnh nào đó giữ chân hắn lại bên ngoài. Nhưng lần này từ cánh cửa lại như tỏa ra một sức hút kéo hắn vào trong, tâm trí bắt đầu chao đảo.

Trương Tiểu Phàm thở một hơi sâu, không chút do dự mạnh bước tiến vào.

Luồng hơi mát lạnh ập vào mặt khiến Trương Tiểu Phàm tưởng như vừa bị nhấn sâu vào nước. Nhưng thực sự chung quanh hắn chỉ là một thế giới hư vô, một vùng tối tăm, không bờ bến, không ánh sáng.

Tiểu Hôi trên vai hắn động đậy, kêu lên khe khẽ. Trương Tiểu Phàm đưa tay xoa đầu trấn an con khỉ, Tiểu Hôi "khếch khếch" mấy tiếng rồi lại ngồi yên.

Trước mắt Trương Tiểu Phàm chỉ là một màn đen. Hắn chú thị nhìn rất lâu, không một động tác nào khác, mãi đến phút cuối mới nở một nụ cười tự tại, mắt nhắm nghiền đi thẳng về phía trước.

Mới đi thêm vài bước, màn đêm lạnh lẽo yên ắng đột nhiên tan đi. Bỗng "ầm" một tiếng như trời long đất lở, làn hơi nóng hầm hập phủ vào mặt. Phút chốc Trương Tiểu Phàm thấy như bị rơi vào trong biển lửa. Những cơn đau dữ dội xé nát thân thể hắn, da thịt rát bỏng đến mức mất đi tri giác.

Tiểu Phàm nhắm nghiền đôi mắt, da thịt trên mặt co dúm lại trong cơn đau đớn tột cùng nhưng khóe môi vẫn an nhiên nụ cười, từng bước từng bước một tiến lên phía trước.

Tiểu Hôi bắt đầu kêu lên sợ hãi, tim đập thành thạch hỗn loạn. Tiểu Phàm nhắc con khỉ trên vai xuống giữ trước ngực, con khỉ rúc đầu vào áo hắn, nằm yên không động đậy.

Tiếng lửa cháy ào ào ngày một dữ dội hơn lên, không khí quanh hắn càng lúc càng thêm rát bỏng. Nỗi đau đớn không ngừng tăng thêm, mỗi bước chân đi là cả một cố gắng tột cùng. Nhưng Tiểu Phàm vẫn không dừng lại, chậm rãi nặng nhọc tiến về phía trước.

Cảm giác rừng rực nóng bức rồi cũng vơi đi, xung quanh hắn trở lại trống vắng mênh mông, nỗi đau đớn tan dần. Trong cảnh tĩnh mịch, bỗng nhiên một tiếng thánh thót của nước vang lên bên tai, giọt nước lạnh giá không biết từ đâu rơi xuống mặt hắn.

Giọt nước lạnh giá làm Tiểu Phàm bất giác rung mình.

Trong khoảnh khắc ấy mọi tiếng động dường như lui đi, đất trời cũng không còn nữa, tâm trí Trương Tiểu Phàm chỉ còn lại đồ hình Thái Cực khắc trên vách đá. Ngọn

sóng như rồng cuộn lên cao muôn trượng rồi đổ ập xuống dữ dội. Tất cả những nguy nga của trời đất bỗng biến thành nhỏ bé, bị ngọn Thanh Vân Sơn sừng sững nuốt chửng vào lòng. Từ trong hư vô, hàng trăm ngọn gió lạnh buốt nổi lên như cắt từng thớ thịt Tiểu Phàm, làm hắn đau đớn hơn gấp bội phần cảm giác bị lửa nóng thiêu đốt.

Toàn thân Trương Tiểu Phàm lại một lần nữa phải chịu đựng những cơn đau đớn tột độ. Thần kinh vốn lì lợm của hắn dường như đã không chịu được nữa. Hàng ngàn bàn tay đang cứa xé da thịt hắn, ngực bị nén lại chùng như không thể thở nổi, chùng như cơ thể hắn đang chìm vào trong đáy biển sâu, những áp lực vô cùng vô tận nghiền nát cơ thể hắn thành bột tan vào trong nước.

Như thế là ta đã chết! Trước khi chết cũng phải hé mắt nhìn chung quanh... cũng giống như một ngọn đèn. Ý nghĩ vừa đến trong đầu, trước mặt hắn bỗng xuất hiện một ngọn đèn leo lét xa xăm, như vậy gọi cũng lại như chế nhạo.

Trương Tiểu Phàm hít sâu, tiến bước chầm chậm về phía trước, mắt nhắm nghiền, giá lạnh bốn bề xâm lấn cơ thể hắn ngày một dữ dội. Tiếng gầm rú vang dội bên tai, hàng ngàn âm thanh dữ dội ập tới làm quay cuồng đầu óc. Vầng trán Trương Tiểu Phàm lạnh toát, sắc mặt trắng nhợt tiêu tụy, nhưng hắn vẫn chầm chậm tiến bước.

Bước tiếp bước, chậm rãi nhưng kiên quyết, như cuộc đời con người ta vẫn vậy, cứ từ từ tiến về phía trước, đi đến cùng không bao giờ ngoái lại. Con thủy triều đã chầm chậm thoái lui, những âm thanh dữ dội dần tan biến, sự vắng lặng lại trở về ngự trị. Trong cõi âm u chỉ còn nghe bước chân của Tiểu Phàm.

Đơn độc một con người, đi mãi về phía trước.

"Tiểu Phàm...!"

Bỗng một âm thanh tựa tiếng sét vang lên từ sau lưng hắn. Tiểu Phàm sững lại không còn tin vào tai mình, đây là lần đầu tiên hắn dừng chân bước.

Mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng môi hắn đã bắt đầu mấp máy, mấy lần nấc nghẹn, mấy lần tim như dao cắt, vô vàn lần chìm trong tuyệt vọng, hắn rên rỉ trong đau đớn: "Bích Dao...!"

Âm thanh quen thuộc đó lại vang lên, vô vàn thân thương, mang theo tình yêu đã khắc sâu vào trong tâm khảm.

"Tiểu Phàm! Chàng không nhớ đến thiếp nữa sao? Hãy nhìn thiếp đi, được không?"

Toàn thân Trương Tiểu Phàm run bắn lên, người oằn lại như rơi vào cơn giằng xé kịch liệt. Nhiều lần hắn đã toan quay đầu nhưng lại nghiêng răng chấp nhận nỗi giày vò. Cho dù cơ thể không bị lửa nước hành hạ nhưng con người hắn lúc này mồ hôi ướt đẫm,

mặt mũi biến dạng như chìm trong đau đớn tột cùng, hơn cả lúc bị tra tấn trong gió lạnh lửa nóng.

Lại những tiếng kêu gào trầm trầm không dứt dội lên từ phía sau Trương Tiểu Phàm. Cả một kiếp đời phiêu bạt, phải chăng là vì những tiếng gọi ấy? Cớ sao ta lại không thể ngoái đầu?

"Aaa!"

Trương Tiểu Phàm bỗng hét lên, toàn thân run lẩy bẩy, hàm răng nghiến chặt, các khớp xương kêu lên răng rắc, nổi chịu đựng dường như đã đến đỉnh điểm.

Vậy mà những cơn đau vẫn còn chưa kết thúc. Ngoài tiếng gọi của Bích Dao còn muôn vàn những tiếng kêu gào khác. Dần dần hắn nghe rõ ràng những âm thanh ấy, tất cả đều là những người mà hắn khắc cốt ghi xương.

Cha, mẹ!

Sư phụ Phổ Trí!

Điền Bất Dịch, Tô Như!

Những cái tên nổi dài vô tận, những âm thanh tiếp nối âm thanh, ngọn sóng nối liền ngọn sóng gào kêu phía sau lưng hắn. Quá khứ một đời như khói như mây không ngừng diễn ra trong tâm trí hắn.

Ngàn non vạn suối, tuyết thăm rừng sâu, hai mươi mấy năm đơn độc một mình...

Hắn không muốn đơn độc, không cần phải trường sinh, điều hắn muốn chỉ là được sống cùng với những người thân yêu...

Trương Tiểu Phàm ôm đầu nức lên, như một đứa trẻ đơn côi không còn một nơi nương tựa.

Nước mắt cứ thế rơi lã chã, tiếng kêu gào vô cùng vô tận cứ dội bên tai, búa vây lấy hắn, những tiếng kêu thúc giục hắn phải ngoái đầu nhìn lại.

Thế nhưng, hơi ấm nhàn nhạt của nước mắt trong lòng bàn tay đã khiến Tiểu Phàm từ từ bình tâm trở lại. Cảm giác ấm áp quen thuộc ấy không lâu trước hắn đã có với một người. Cũng là con người ấy, khi hắn sắp rửa tan, đã dịu dàng mà kiên cường bên cạnh, không phút giây nào xa rời hắn. Không biết bao nhiêu đêm, người ấy đã thức trắng mà dùng thân thể sưởi ấm cho Tiểu Phàm.

Đã từng, trong tuyệt vọng vô cùng, những giọt nước mắt nóng hổi từ khuôn mặt nàng đã rơi xuống khuôn mặt và bàn tay hắn. Cảm giác ấm áp ấy mách bảo Tiểu Phàm, bên cạnh hắn còn có một người...

Đời này kiếp này, nghìn non vạn núi, băng tuyết trắng rừng.

Hắn không cô độc!

Bên cạnh hắn vẫn có một người!

Những âm thanh xung quanh lại trở nên dồn dập, hàng vạn tiếng gào réo lại vang lên. Nhưng Trương Tiểu Phàm đã chậm chậm đứng dậy, những nét khổ đau trên khuôn mặt mất dần.

Đột nhiên hắn khẽ mỉm miệng cười, nụ cười luyến tiếc, thê lương nhưng thanh thản. Đoạn hắn lại chậm chậm bước về phía trước, mặc những âm thanh không ngớt phía sau, bình tĩnh bước đi trong những tiếng gào kêu thảm thiết.

Sự tĩnh mịch lại một lần nữa buông xuống.

Tiếng ho khe khẽ vọng đến từ phía trước mặt Tiểu Phàm, là tiếng ho của một lão nhân ốm yếu. Hắn ngạc nhiên căng mắt nhìn về phía đó.

"Thì ra là người...!"

Trương Tiểu Phàm nhắm mắt đứng yên tại chỗ, hít một hơi sâu rồi chậm chậm thở ra.

Hắn từ từ mở mắt.

- o O o -